

[Søren Hansen]

krav, jeg mente man burde kunne stille til de mennesker, der skal vurdere disse ting.

I øvrigt er det jo forfærdelig svært at vurdere alsidighedskravet. Jeg mener, det er så svært, at der kun er det effektive middel at sikre, som jeg sagde det før, et stort hus med mange boliger og gerne et endnu større hus med endnu flere muligheder end dem, vi har i øjeblikket.

Om monopoldiskussionen skal jeg til hr. Bertel Haarder kun sige, at det, jeg har sagt om det, er, at det også i fremtiden må respekteres, at vi er fri for reklame, og at det er forbruger- og samfundsstyret.

Så er der stillet et dagsordensforslag, som er en lidt lemfældig afskrift af publiceringsreglerne. Hvis man nu havde skrevet dem af alle sammen og ikke bare pillet lidt hist og her, havde sagen måske stillet sig lidt anderledes, men når man, som man har gjort det her, tager lidt her og lidt dér, synes vi ikke, disse regler er så gode, som de er i deres helhed. Vi vil ikke stille forslag om, at vi tager publiceringsreglerne i deres helhed, men derimod fremsætte i øvrigt på vegne af socialdemokratiet, det radikale venstre og socialistisk folkeparti følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget konstaterer, at det er radiorådets opgave at sikre, at alsidighedskravet overholdes,

går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden. (se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår nu i forhandlingen.

Flemming Jensen (KF):

Ja, det var jo et ophidsende forslag, vi just hørte; det var måske det, hr. Søren Hansen mente med, at vi trængte til variation i debatten.

Må jeg først naturligvis sige tak til ministeren for den utvetydige erkendelse af, at der skal være fairness; det var jeg heller ikke i tvivl om at ministeren mente. Det, det drejer sig om, det er, om dette her bliver, hvis jeg må citere ministeren fra første omgang, »Fup eller Fakta«. Det er jo bl.a. folketingets opgave i form af en debat som denne her at

kaste lys over tingene og søge at finde frem til, om det bliver overholdt.

Jeg vil gerne føje til, at når ministeren siger, socialdemokratiet ikke vil knægte medarbejdernes meninger, er jeg da helt overbevist om, at det naturligvis er rigtigt. Det vil socialdemokratiet ikke, men det siges på en sådan måde, at man kunne få den fornemmelse, at ministeren måske troede, der var nogle af os andre, der ville. Det vil vi ej heller; vi vil ej heller knægte medarbejdernes meninger. Men vi beder om, at også medarbejderne skelner mellem de meninger og holdninger, man har, og så den situation, man er i, når man bruger mediet, når man er ude på mediets vegne. Og det er jo en ganske anden stilling.

Det er muligt, det er en uskik – jeg synes, det egentlig også en gang imellem – som hr. Søren Hansen siger, at debattere ud fra enkeltudsendelser, men hvis det er det, så må man vel sige, at det er andre, der fremkalder det. Man beder jo om eksempler, og så får man dem. Og så er det selvfølgelig trist, når man har fået dem. Vi er aldeles ikke kede af, at man sender noget om Byggeren og om andre ting. Vi er ikke sure og utilfredse over det, det er ikke, fordi vi ikke bryder os om det, men fordi som jeg sagde i mit første indlæg, mange af disse udsendelser er udtryk for en tendens. Det negative er interessant, det negative skal bruges. Det er dér, vi ikke vil være med. Og jeg har også ofte en fornemmelse af, at mediet ikke alene altid nøjes med at beskrive begivenhederne, men også søger at skabe dem, og så bliver det endnu værre.

Jeg er da enig med hr. Arne Melchior i, at partierne som sådanne ikke skal klage, det sagde jeg også i mit første indlæg; vi har vort fortræffelige millimeterdemokrati. Det, vi skal være opmærksom på, er dryppene time efter time og dag efter dag både sprogligt og på anden måde i mediet.

Fru Janne Normann var inde på – og det var da en smuk journalistisk betragtning, som vil gøre fru en ære i Journalistforbundet – at medierne skal vogte over os, vi ikke over dem. Ja, ja – vi er jo altså trods alt valgt af ca. 3 millioner mennesker, og vi har vel i al beskedenhed også lov til at løfte pegefingeren og sige: her er noget, vi ikke kan acceptere, her er noget, vi måske ikke finder i overensstemmelse med loven. Og uanset